

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

IDUNN
PRAKTISK VECKOTIDNING
 FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 20 (335)

Fredagen den 18 maj 1894.

7:de årg.

<p>Prenumerationspris pr år: Idun ensam kr. 5:— Iduns Modetidning jämte ko- lorerade planscher..... » 4: 50 Iduns Modet. utan kol. pl. ... » 3:—</p>	<p>Byrå: Klara v. Kyrkogata 7, 2 tr. Allm. telef. 61 47. Prenumeration sker å alla post- anstalter i riket.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas säkrast kl. 2—3. Redaktionssekr.: J. Nordling.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Lösnummerspris 15 öre (lös:n endast för kompletteringar)</p>	<p>Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.</p>
---	--	--	--	--

Kerstin Eisfeldt.

En särdeles vacker lifsgärning har den kvinna utfört, hvars namn läses här ofvan. Under en tid af nära fyrtio år har hon ägnat sina krafter åt den första barnaundervisningen, och ännu i dag, då hon fyller sjuttio år, står hon kvar på sin post — utan tvifvel vårt lands till lefnadsåren äldsta i offentlig tjänst anställda lärarinna.

Lärarinnan vid Malmö småskolor, fröken Kerstin Eisfeldt, är född i Hörby församling af Malmöhus län den 18 maj 1824. Sin skolbildning erhöi hon i en vanlig folkskola. Redan under sin tidiga ungdom kände hon sig dragen till lärarinnekallet, men först vid ungefär trettio års ålder blef hon i tillfälle att följa sin böjelse. Hon kom nämligen då, och det rent tillfälligtvis, att biträda vid undervisningen i en folkskola på landsbygden, ej långt från Malmö, och var därmed inne på den bana, där hon skulle finna sin plats i lifvet. År 1857 inflyttade hon till Mal-

mö och upprättade där en privatskola för nybörjare. Enligt folkskolestadgans föreskrift få dylika skolor upprättas endast af dem, som befinnas äga, utom andra kvalifikationer, den skicklighet, som för undervisningens meddelande erfordras. Något betyg öfver kunskaper eller aflagda examina hade fröken Eisfeldt icke att framlägga, när hon hos stadens skolråd anmälde sin afsikt att upprätta enskild skola. Pastor i församlingen anställde emellertid ett litet undervisningsprof med henne, hvarvid den vänlige mannen själf föreställde lärjunge och lät henne förhöra sig i stafning, innanläsning och katekes. Hon befanns äga nödiga insikter och tillräcklig färdighet i undervisningskonsten och erhöi på grund däraf skolrådets tillstånd att öppna privatskola. Nämnda examen är den enda hon aflagt.

Det var privatskolornas gyllene ålder den tiden. I början af 1860-talet funnos i Malmö icke mindre än

Familjen hvilar på kärleken, och samfundet hvilar på familjen. Kärleken är alltså det första uti allt.

Michelet.

34 dylika skolor med omkring 700 lärjungar eller ungefär 25 procent af stadens skolpliktiga barn. (Till jämförelse må nämnas, att i samma stad för närvarande endast omkring 8,5 procent af de skolpliktiga barnen besöka enskilda skolor.) Folkskolan var ännu både till namnet och i verkligheten en *fattigskola*, som bevestades endast af de i ekonomiskt afseende vanlottades barn, — föräldrar i någorlunda goda omständigheter satte sina barn i enskilda skolor. Många af dessa voro säkerligen mer än lofligt underhålliga och betydligt sämre än folkskolan, hvilken dock, som nämnt är, ännu saknade medborgerligt förtroende.

Barnantalet i stadens allmänna skolor började det oaktadt växa, så att skolrådet måste gå i författning om upprättandet af en ny folkskola. Utvärdshuset Mon-Bijou å södra förstaden inköptes och inreddes för ändamålet. Läraren i den nya skolan yrkade på anställandet af en biträdande lärarinna, som skulle undervisa nybörjarne, så att han odeladt kunde ägna sig åt de mera försigkomna barnen. Åt fröken Eisfeldt, hvars privatskola hade godt anseende hos skolråd och föräldrar, erbjöds denna befattning. Lönen var visserligen obetydlig, endast 200 rdr rmt om året jämte bostad, men hon antog dock platsen, hufvudsakligen därför att hon genom anställning vid allmän skola vunne en mera oberoende och för framtiden mera betryggande ställning än såsom privatlärarinna. Den nya folkskolan öppnades år 1862, och samma år begynte fröken Eisfeldt där sin verksamhet såsom biträdande eller, som det nu heter, småskolelärarinna, en befattning, som hon ännu innehar.

De första årens tjänstgöring i den nya skolan var, på grund af de omständigheter under hvilka arbetet måste bedrivas, särdeles besvärlig och betungande. Ensam lärarinna vid den förberedande afdelningen hade hon att undervisa en skara af 60—70, ja, stundom ända till 90 barn. Arbetet pågick sex timmar om dagen, och kursen skulle vara avslutad på ett halft år. Under denna tid skulle barnen inhämta de första grunderna af innanläsning, räkning och skrifning. Det var ett oafåtligt arbete med att »stafva och lägga samman», att skriva »grundformer» och bokstäfver samt innöta multiplikationstabellen. Och när halfåret var slut och barnen någorlunda obehindradt kunde läsa innantill i katekes och psalmbok, uppflyttades de till den egentliga folkskolan, en ny uppsättning af lärjungar stod redo att intaga de afgångnas platser, och så gällde det att begynna på nytt igen. Det var ett arbete, som i hög grad lade beslag på både kroppens och själens krafter, icke minst därför, att det i de flesta stycken måste bedrivas mekaniskt.

Med tiden ändrades dock förhållandena till det bättre. Barnantalet växte, flere lärarinnor anställdes, klasserna reducerades betydligt till storleken, nya metoder

kommo till användning, och kursen i småskolan blef slutligen tvåårig. Det blef nu möjligt att bedriva undervisningen mindre forceradt och mera lägga an på barnens förståndsutveckling. — Småskolepersonalens lön har under fröken Eisfeldts tjänstetid nära fyrdubblats.

Så har under ständigt arbete det ena året förflutit efter det andra, barnaskara på barnaskara har fyllt hennes bänkar, uppflyttats till folkskolan och utgått i lifvet. Och under tiden har hon fått vara med och se Malmö folkskolor utvecklas på ett sätt, hvartill få offentliga inrättningar kunna uppvisa ett motstycke. Hon har blifvit gammal i skolans tjänst och kan vara i behof af hvila.

Efter trettio två års tjänstgöring vid Malmö småskolor afgår fröken Eisfeldt från sin befattning vid innevarande vårtermins slut och erhåller en mindre pension.

* * *

Såsom lärarinna har fröken Eisfeldt visat sig vara i besittning af de egenskaper, som tillhöra en god ungdomens handledarinna. Sitt kall har hon alltid utfövat med sorgfällighet och stort allvar. Hon äger god blick för detaljer — sådana spela inom skolans värld en ganska väsentlig roll — men tillika allt för stor insikt i skolarbetets mål för att hemfalla åt pedanteri. Seg och uthållig, har hon icke släppt sina lärjungar, förrän hon fått dem dit hon velat, på samma gång hon förstätt att med tålmod afvakta deras framsteg och med mildhet behandla de svagt utrustade. Hon har visat sig äga stor förmåga att lugna det oroliga barnasinnets och dämpa utbrotten af ostyrighet och själfsvåld. Aldrig har hon klemat med sina skolbarn, men hyst deltagande för dem i deras små sorger och bekymmer och städe varit beredd att hjälpa dem, när de på ett eller annat sätt råkat illa ut. Med stor uppmärksamhet har hon följt dem under hela deras skoltid — och äfven sedan de utträtt i lifvet. Också har hon i hög grad tillvunnit sig deras tillgifvenhet och fått mottaga många bevis på förtroende och tacksamhet från föräldrarnes sida. Under de senare åren har det händt mer än en gång, att föräldrar begärt få sina barn intagna i hennes klass, emedan de själfva en gång såsom barn erhållit sin första undervisning af henne.

I de fortbildningskurser, som tid efter annan varit anordnade för lärarepersonalen vid stadens folkskolor, har fröken Eisfeldt städe varit en flitig deltagare. Också har hon i metodiskt afseende godt följt med sin tid och med ifver tagit kännedom om förbättringar i undervisningskonsten, äfven under de senaste åren. Då stadens lärarinnor för ett par år sedan genomgingo en kurs i den Lundinska slöjdmotoden, var den åldriga fröken Eisfeldt den icke minst intresserade att sätta sig in i den nya metoden.

Att ett så långvarigt arbete i skolan icke varit utan återverkan på henne själf, är helt naturligt. Hälsan har dock särdeles bra stått henne bi, och syn- och hörsel förmågan är ännu oförminskad. I umgänget har hon ibland utmärkt sig för en viss kärfhets och torr humor, och hennes anmärkningar sakna stundom icke sin udd, men för det mesta träffar hon spiken på hufvudet. Hennes åskådning af lifvet och världen har alltid varit djupt allvarlig och präglad af varm gudsfuktan. År och erfarenhet hafva skärpt hennes blick för det uppväxande släktets många fel och brister, men hon misströstar dock icke, som så många andra äldre, om den nutida ungdomen, äfven om hon anser den vara i behof af sträng tukt och kärleksfull vård från föräldrars och lärares sida.

På sin anspråkslösa plats i lifvet har fröken Eisfeldt genom troheten och uthålligheten i sitt kall blifvit ett värdigt föredöme för alla, som arbeta i undervisningens och folkuppfostrans tjänst, och genom en gagnelig och välsignelsebringande verksamhet gjort sig väl förtjänt af sitt samhälles varma tacksamhet. Mätte hon länge få njuta af sina snart inträdande ferier och i lugn få hvila ut efter sin långa arbetsdag.

M.

Skollofskolonien.

*Nu på landet så gladt höras fåglarne locka,
och af stadsbarn dit kommer från skolan
en tropp.*

*Nu det gäller att se, hvem som först hin-
ner plocka
vid grönskande kullen små sippornas knopp.*

*Så de små nu i frihet som fjärilar svinga,
utur synhåll snart ifrån stadens tull,
och hvad silfverstämmor, hvad jubel där
klänga,
och hur fladdra för vinden där lockar af
gull.*

*»Ack, se hafvet, se hafvet!» nu plötsligt
det skallar,
vid en skärgårdsvik, så glimmande klar.
»Se ett segel, ett segel! Hur skummet det
svallar,
och se månen, hur skimrande vingar han
har!»*

*Och allt längre på dagen det lider och lider,
och sitt mål emigranterna hinna till sist.
»Ack, på landet man är då, på landet om-
sider,
likt fågeln som kvittrar på grön liten kvist.»*

*»Här man känner sig pigg som i vattnet
en löja,
här är lif, här är lust, här blir göra,
minsann!*

Här man bitti med solen sin åker skall
plöja
och skynda till årorna raskt alle man.»

Så de små under jubel på grönskande val-
len
ibland buskar och tufvor nu tumla så fritt.
Långt från grändernas kvalm vid bölje-
svallen
hvarje tyngande boja de känna sig kvitt.

Om en reguskur kommer, hur klara dess
droppar,
hur härligt det susar i asparnas loft,
hur löfven där gnistra, hur blommornas
knoppar
ifrån dälдер och ängder där sprida sin doft.

Så de små nu på landet som fjärlar svinga
under jublande fröjd i den vårliga vind.
Så en kärlekens skärf kan välsignelse
bringa
och få rosor att knoppar på blek liten kind.

Lotten von Kræmer.

Glömmen ej Iduns skollofskoloni!

De minsta bidrag mottagas tacksamt. Vid försändelsen bör tydligt angivas, att densamma är afsedd för »Iduns skollofskoloni». Alla in-flytande medel redovisas i Idun.

Litet tull-kunnighet för våra damer.

Denna rubrik synes ej vidare inbjudande, skola ni måhända genast anmärka, men jag ber eder emellertid med tålmod genomögnad dessa rader, och jag hoppas, att ni skola finna ett och annat, som både äger nyhetens behag och kan vara till nytta för framtiden.

Först vill jag omtala, att mitt uppträdande i Iduns spalter närmast föranledes af en fråga på afdelningen för frågor och svar, där »den lilla prenumeranten» önskar veta adressen till Au bon marché i Paris samt om det ställer sig billigare att taga sina toiletter därifrån nu, »när tullen är så hög».

Jag skall genast besvara frågans senare del sålunda: I regeln blir varan, köpt direkte från Paris, dyrare då hon kommer eder till handa, än om ni utvalt densamma i närmaste butik i Sverige, och mycket ofta blir varan också underhållig. Jag har dels själf för flere år sedan (numera har jag bättre förstånd) gjort diverse inköp från magasinerna i Paris, dels genom mina vänner delgifvits deras erfarenheter, och det är med en del af dessa som jag vill låta eder få en inblick i tulltaxan och med densamma styrka mitt ofvan gifna omdöme.

Ni genomögnar en af de för hvarje saison utgående journalerna från »Printemps», »Au bon marché» och hvad de allt beta, och ni finner däri för en del artiklar rätt billiga priser samt en lockande utstyrelse.

En enkel, men väl monterad ylleklädning af till utseendet godt tyg till 40 francs synes ej vara något opris, och ni skyndar att rekquirera en dylik utan tanke på att diverse omkostnader tillkomma. Tänk ock så »sti-

ligt» att äga en klädning från Paris! Men denna »stil» skall blifva eder dyrare, än ni anat, tack vare svenska tulltaxan i främsta rummet. För att väl skydda klädningen inpackas densamma i magasinet i en bastant träask, för hvilken ni särskildt debiteras. När så eder efterlängtade pariserklädning anländer till Sverige, skall den naturligtvis förtullas, men om ni tror, att tulltjänstemannen nöjer sig med att blott uppväga klädningen, miss-tager ni eder storligen. Tulltaxan säger obevekligt: Askar, papper och dylikt omslag ingår i varans vikt.

Då eder klädning är försedd med en enkel snörbesättning, beräknas tullen efter kronor 3:50 pr kg., och då klädningen med ask väger, låt oss säga 3 kg., ökas priset på den billiga pariserklädningen endast i tull med kronor 10: 50, något hvarpå ni vid rekvisitionen knappast reflekterat eller tagit med i beräkningen, förutom öfriga omkostnader såsom emballage och frakt.

Skulle så hända, hvilket mycket ofta inträffar, att tyget ej motsvarar edra förväntningar, att klädningen ej passar o. s. v., då har ni, det måste ni medgifva, gjort en ganska dålig affär.

För ett tragikomiskt äfventyr var en af mina vänner utsatt. Hon rekvirerade från Paris bland annat en hvit plym till 5 francs utan tanke på, att det existerade ett svenskt tullväsende, men härom fick hon snart en förfärande visshet. Plymen var, för att väl skyddas, inpackad i en liten träask, som jämte plymen vid tullbehandlingstillfället befanns väga 420 gram. Då nu plymer, arbetade, kosta i tull 30 kr. per kg., måste hon för sin lilla plym betala svenska tullverket kronor 12: 60.

En annan vän rekvirerade en ytterst enkel trädgårdshatt, monterad med en musslinsremsa samt ett par tuppfjädrar, hvilken i tull kostade kronor 4, oaktadt den i inköp endast betingadt ett pris af 3 francs. Tulltaxan föreskrifver nämligen: Fruntimmershattar monterade, d. v. s. de, som äro prydda med plymer, blommor eller spetsar, kosta i tull 4 kronor per stycke.

Att en del skodon, de nämligen, som bestå helt eller delvis af färgadt, pressadt eller lackerat skinn, mindre lämpa sig för inköp från utlandet, torde lätt inses däraf, att de draga en tull af 6 kronor per kg., hvilket gör i medeltal 3 kronor per par, hvaraf också följden blifvit, att partiimport af dylika numera läser alldeles upphört.

Många andra exempel skulle jag kunna framdraga, påvisande hur oklokt det är för den enskilda, obevandrad som hon är i tulltaxans mysterier, att göra sina inköp direkt från utlandet, men fruktan att allt för mycket trötta mina läsarinor nödgar mig att stanna vid det sagda.

Till slut kan jag ej underlåta att påpeka ännu en sak. Låt eder patriotism härvidlag också en smula råda och tänk äfven på våra egna, redbart sträfva köpmän, som måhända icke kunna erbjuda samma priser som de stora magasinerna i världsstäderna genom kringstända kataloger, ofta å förlegade artiklar, men bestämdt sälja billigare än hvad den från utlandet införskrifna varan vid framkomsten, då tull, frakt och andra omkostnader tillkommit, kostar eder, hvarjämte ni har den viktiga fördelen att med egna ögon kunna bedöma och utvälja hvad ni önskar.

Också en liten prenumerant.

Modefest.

Från Champs-Élysées Salongens öppnande.

En pariserbild för Idun af

Jane Gernandt-Claine.

Allt hvad världsstaden har bemärkt eller ryktbart inom sina artistiska och litterära kretsar, allt hvad den äger af intresserad och nyhetshungrande publik ansåg det som en hederssak att icke försumma fernissningsdagen. Men de glänsande skaror, som fyllde Industrialpalatsets salonger i en levande ström, hvars böljesorl upphörligt steg och sjönk i den sal, där den hvita marmorvärlden tiger i en evig tystnad, och hvars ständigt skiftande spel och färger tycktes gäcka taflornas oföränderliga dagar, hade icke kommit för att se på målning eller skulptur.

Om man också lät blicken glida öfver väggarna och hvila vid statyernas orörlighet, var det icke konsten man talade om eller tänkte på, icke artisterna, som upptogo hufvudintresset. Det var kvinnan, det var toaletten, ty det är här, i dessa salonger, som moderna kreeras, det är här de nya färgerna för första gången göra sitt oemotståndliga anlopp emot det, som var modernt i går, och som snittet för i morgon faller sitt första afgörande ord. Det kommande låter ana sin hemlighet; allt hvad de modets sfinxer, efter hvilka idéer kvinnovärlden lydigt dansar, skådat i djupet af sin skraddareintuition, träder här triumferande i dagen, men i en sådan mångfald, en sådan rikedom, att man oupphörligt frågar sig, vid hvilken toaletttuppenbarelse det nu är man kommer att svära.

Allt fanns där, ända till den uppuffade bakvaden af en tunik, men denna bakvad uppträdde i förening med ett lif, hvilket aldrig kommer att eröfra Europa, ty det bestod endast af rygg, det hade glömt att också vara framstycke. I detta senares ställe fanns endast tyll och under tyllen icke ett spår till korsett, icke ens ett spår till det plagg, som under mindre vågade förhållanden utgör den primitivaste beständsdelen af en toalett. Annars tyckes snörlifvet vara och förbli kvinnodräktens enda nödvändiga. Vore hon än aldrig så rak, än aldrig så smärt, än aldrig så ung, kan parisiskan icke tänka sig existera utan sin korsett, hvilket naturligtvis icke hindrar, att det dock finns kvinnor, så säkra på sin skönhet, så stolta öfver de fasta och elastiska linierna af sin gestalt, att de aldrig skulle värdigas bära ett snörlif. Gammal eller ung, alltför tjock eller alltför mager, har parisiskan ett sätt att röra sig inne i korsetten, att synas ledig, utan att vara det, som icke kan annat än förvåna. Man kan få se midjor, så smala, att det skär i en, och man kan tänka hvad man vill öfver kvinnornas eviga, obotliga dumhet, öfver könets ödesdigra och blinda oförmåga att taga skäl, men när man betraktar en kvinna, hvilken med ett lif, så hopsnördt, att man skulle kunna gripa om det med båda händerna, likväl finner utväg att vrida och vända sig, som om ingenting i världen tryckte eller plågade henne, kan man icke neka denna underligt afviga varelse, full af förmåga midt i oförmågan, full af omöjlig möjlighet, af allt som är ohållbart och illogik, ett slags beundran.

Om midjorna bli allt smärtare, bli ärmarna allt mera onaturligt stora, så stora, att reaktionen måste vara nära, fast man ännu har svårt att spåra den. Oppositionen mot de släta, odraperade kjolarnas alltför långa herravälde är däremot mycket märkbar, utan att egentligen vinna någon särdeles vidsträckt tillslutning. Man ser ofta kjolar i tvänne färger, hvaraf den öfre är uppdragen i en sidan för att låta den undre skymta fram, och det tyckes som om de långa, fula skörlifven återigen skulle komma på modet.

Hvad hatten beträffar, ser det ut som om hvarje form enkom vore uppfunnen för det hufvud, som bär den. De stora, runda, svarta hattarna med sitt vajande plymgarnityr äro utsökta till de nu så moderna smärutiga, svart och hvita dräkterna, hvaraf man såg en förtjusande modell på salongen. Det var helt enkelt en slät kjol med ett skärf af hvit moaré, som knöts i väzstrå sidan, och hvars långa ändar föllo ned till kjolkanten. Lifvet pryddes af stora, hvita moaréuppslag och framstycket försvann under en jabot af tyll och spetsar. Till de ganska allmänt förekommande dräkterna af brunt sidan, där lifvet gärna garneras med en hvit spets, hvars uddar räcka ned till midjan, ta sig de små blåklintskransarna till kappor alldeles förtjusande ut. Blåklinten är blomman på modet — den bäres till hvarje färg, ty

modet för dagen är en blandning af de mest vågade nyanser. Aldrig har man varit djärfvare och aldrig har det hela verkat mera behärskad, aldrig har man på så vidunderliga vägar åstadkommit ett intryck af harmoni. Man sätter grönt till violett och blått till eldrödt och finner med förvåning, att det är vackert; man har till och med utan alla hänsyn till traditionen börjat pryda de kulörta dräkterna med krusflor, och det kan icke nekas, att det stundom tar sig mycket pikant ut.

Men man ger icke fart åt ett nytt mod, därigenom att man bär den sista skapelsen af en sömerska med rykte, man måste vara något, äga ett namn — hvilket, därom är knappast fråga, ty damen af värld delar banbryterskans ära med aktrisen, med kokotten, med dansösen och ibland äfven med modellerna. Dessa senare äro icke svåra att urskilja, där de vandra vid en eller annan ung konstnärs arm och leende dröja framför taflan, som återger deras drag. De ha en artistiskt skolad blick för det originella och karaktäristiska i sitt yttre; många bland dem förstå att med en poetisk detalj i toaletten, en blomma, ett ingenting, understryka hvad de äga af intimit, personligt i sin färging, och säkert ha de i allmänhet en säkrare kultiverad smak i sättet att kläda sig än de kvinnliga artisterna af mejseln eller paletten, hvilka långtifrån alltid förråda sig som konstnärinnor i sin toalet.

Det är inom aktris- och dansösvärlden, som de vackraste och framför allt mest slående toaletterna böra sökas. Sarah Bernhard, som för ett ögonblick besökte expositionen, hade en utsökt klädning, i violett och lila, och operabalettens stjärna, den förtjusande unga m:lle Y., som, när hon dansar i stora världen, fördunklar alla genom den ungdomliga glansen af sin skönhet och den osannolika dyrbarheten af sina diamanter, visade sig i en beundransvärd, helsvart dräkt, som gaf ett egendomligt, allvarsamt behag åt hennes strålände aderton år. En annan af balettens stjärnor revolutionerade alla begrepp man hittills gjort sig om en hatt. Klädd i en skimrande toalet af gult sidan, bar hon i sitt löst uppsatta bruna hår en tingest, som såg ut som en bågare af guld, och om den än var mera pikant än vacker, lyckades den draga allas blickar till sig.

Det är likväl damerna af värld man har mest nöje af att studera i deras diskreta och så noga afvägda elegans, och bland dessa senare tog kanske den sköna, unga irländskan, miss Maude Gonne, priset. Hufvudet högre än allt folket, uppbar den gröna öns Jeanne d'Arc, som tagit till sitt lifs uppgift att göra sitt lands olyckor kända för Frankrike, och hvars föreläsningar höra till världsstadens mest besökta, en mjuk blå dräkt, hvilken ytterligare förhöjde tjueningen af det hulda, bleka ansiktet med de glansfulla, irländska ögonen, hvilkas blick, när den gled öfver de trängselfyllda salarne, verkade som en sorgens folkviseton midt i den yra och hvirflande melodien af en vals.

Där bortom.

Han var en liten knubbig pilt med säkra ben och ett modigt hjärta, och han hade satt sig i sinnet att gå till världens slut, den långa, långa landsvägen upp till toppen af den branta backen, ty där var målet, där bortom fanns det intet mer. Det var varmt och dammig, han hade nära en half fjärdingsväg att gå, och han var bara fyra år. Men han hade lyckats smyga sig bort från gården, och nu skulle han upp på backens topp, till världens ända, där han långsamt rullade fram som ett litet mörkt klot i det ljusa vägdamm. Men då han nådde upp till backens krön, såg han en vid dal under sina fötter och en ny ännu längre väg, som slutade borta vid en mörk skog; då lade han sig ned och grät öfver att världen var så stor, han själf så liten och hans små tjocka ben så hjälplöst trötta.

Och det var hans första märkliga lifserfarenhet.

Men när den lille pilten vuxit upp till yngling, tog han åter upp sin barnalek. Med

lysande ögon vandrade han en solig väg fram till nöjets lustgård, och åter sade han tills ig själf: där bortom finns intet. Han nådde utan svårighet sitt mål. Glada kamrater gjorde honom sällskap, och ingen ängel med bart huggande svärd hindrade inträdet i den fagra lustgården. Det var en värld af idel jubel — fjärilar, fåglar, blommor och frukter, mjuka gräsmattor och ystra bäckar öfver allt. Och han bröt blommorna, åt frukterna, hvilade i gräset, drack af det klara vattnet, och under tiden gingo stunderna som minuter och ett lent skägg började krusa hans kinder.

En längtan efter något obestämbart, något att pröfva sina unga krafter på griper honom. Han såg sig omkring efter ett värf, men i nöjets lustgård fanns det ej något annat sådant än att roa sig — och nöjet var han trött på. Då såg han en morgon vid en öppning i en rosenhäck en ny väg, vid hvars slut en ung kvinna med skimrande ögon vinkade honom. Han lämnade lustgården och satte sig ett nytt mål före: kärleken, ty där bortom fanns intet. Med smidig länd, höghvåldt bröst och manlig eld i blicken stod han slutligen framför den unga kvinnan, och hon smög sig intill honom, darrande af lycka vid hans famntag. Och han sjönk till hennes fötter, de skimrande ögonen blefvo hans värld. Lifvet var ett eden, han begärde intet mer af det; men en morgon voro de skimrande ögonen slutna, de hvita lemmarna stela, det varma hjärtat kallt — då störtade han med förtviflan bort utan steg eller mål.

Men medan han i mörkret irrade omkring, flyende för sin smärta, såg han plötsligt vetenskapsens ljus skina med elektrisk glans vid slutet af en lång väg, och åter började han att vandra.

Mil efter mil, med tunga steg, gick han framåt, höjd efter höjd nådde han, och allt kyligare blef luften omkring honom. Slutligen stod han vid målet med lager kring pannan, men hans hår var grått, hans tinningar voro insjunkna, och i hans blick låg ett trött frågande uttryck. Den spejade omkring, som om den ännu sökte något.

Då blef han varse vid slutet af en kort stig en öppen graf.

Dit vandrade han, böjd, med stapplande steg.

Och då han nått fram, sjönk han utmattad ned vid randen af grafven och satte sig att stirra i det mörka tomrummet.

Och långsamt runno tårarne ned för hans färade kinder, medan han knäppte sina händer till en sista brinnande bön:

»Du allvise Gud, gif att det finnes något där bortom!»

Sigrid Elmblad.

(Toivo).

Amerikansk giftermålssvindel.

Om en amerikansk tidning händelsevis hamnar på redaktionsbordet, kan man vara viss om att man åtminstone ej under den närmaste kvarten behöfver ha tråkigt. Ty äfven den allvarligaste tidning från hinsidan Atlanten innehåller så mycken komisk naivitet och en så gudomlig rättframhet, att vi här hemma ej veta af maken.

Äfven i det fria Amerika spelar giftermålsförmedlingen precis samma roll som — annorstädes. Det finns alltid män, som äro för strängt upptagna eller ha för få fruntim-

mersbekanta för att själfva kunna företaga ett ströftåg i gud Amors rike, och för resten finns det äfven andra, som misstro »flirten» och föredraga förstärkt saktenskapet framför det rena inklinationsgiftermålet. Hos damerna åter finns det en viss ålder, då man börjar bli otålig — redan tjugonio år och ännu ingen friare i perspektiv. Då inkastas i hast en »advertisement», och »på detta icke längre ovanliga sätt» knytes ett »förbund för lifvet».

För den, som har någon humor i kroppen, skall alltid läsningen af giftermålsannonserna bereda ett visst nöje. Man måste blott förstå att läsa mellan raderna. Då är den lilla maskeraden, som de giftaslystna anställa, snart genomskådad, och det efter pengar och försörjning törstande, brutala, egoistiska inresset träder i dagen.

Det sätt, på hvilket »Amor», den i Chicago utkommande »internationella giftermålstidningen», betjänar detta sträfvande efter att göra rika partier, skiljer sig likväl ännu vida från det i Europa brukliga. Med den rörande uppriktighet, som amerikanarne ådagalägga i sitt geschäftsmakeri, upprepas här på hvarje sida appellen till läsarne att öppna på penningpungen. Alla möjliga kombinationer förefinnas, alla slags likvider äro tillåtna. Vi anföra ur detta sammelsurium följande:

En annons för herrar, kostar 3 cents ordet och en annons för damer 1 cent ordet.

*

Herrar, som skriva till damer, böra alltid närsluta ett 2 cents märke, då en dam säkert skall besvara brevet!

*

Innan ni sätter in en annons, så skrif till oss efter formulär och bifoga i brevet ett 2 cents märke.

*

Hvarje herre, som insänder 1 dollar, är berättigad till en annons om 25 ord, och hans fotografi får för en månad plats i vårt album.

*

För herrar att beakta! Vi kunna förse eder med adresser till damer från alla delar af landet. Vi äga adresser på några tusen damer, som ej annonsera i vår tidning. Dessa adresser sända vi portofritt till nedan angifna priser:

10 namn och adresser 50 cents

25 namn och adresser 1 dollar

50 namn och adresser 1: 50.

Dessa priser gälla ej för de adresser, som annonserats i denna tidning.

*

Damer, som besöka oss, mottagas på ett förekommande sätt af fruntimmer; äfven är sörjdt för särskild ingång.

*

Det är omöjligt att tvinga mottagaren af ett bref att besvara detsamma. Vi äro beredda att utlämna rekommendationsbref, som kunna närslutas till den respektive damen eller herrn. Dyliga rekommendationsbref erhållas mot insändande af 30 cents.

*

Vi sända namn och adress på en af hos oss anmälda spekulanter för 12 cents, sex namn och adresser för 50 cents och 15 för 1 dollar.

Slutligen ännu en anvisning, hur »Amor» kan fås gratis:

Insänd 20 adresser på ogifta herrar och damer, och vi skicka er därför gratis en hel årgång af »Amor».

Detta allt är likväl blott inledningen till det egentliga anbudet »Amor» gör oss. Under rubriken »Bör ordentligt genomläsas» följer en längre framställning om fördelarna att vända sig till »Amor».

De damer och herrar, som önska gifta sig, kunna förtroendefullt vända sig till oss, och bedja vi dem i detta fall om en noggrann lefnadsbeskrifning öfver sig själfva. Uppgif ålder, utseende, religion, om ni är änka eller änking, och om ni är förmögen eller ej. Det vore oss kärt, om ni äfven meddelade oss edra egenskaper, hvad edra planer äro för framtiden, och hvilka anspråk ni ställer på

er följeslagare eller följeslagerska genom lifvet. Om ni behöfver pengar, så skrif till oss, huru mycket och hvilken förmögenhet ni väntar af er man eller hustru. Förmånerna, som vi bevilja er, äro följande: 1) Ni är berättigad till en 3 gånger fritt införd annons. 2) Vi sätta er i förbindelse med alla klasser af människor. 3) Vi delgifva ert namn och stånd etc. (med er tillåtelse) åt dem, som vi tro kunna tillfredsställa er, och vederbörande personer kunna genom oss skriva till er. 4) Om ni träffat ert val, så erbjuda vi oss att anställa kostnadsfria efterforskningar, huruvida de lämnade uppgifterna äro sanningsenliga.

Vi vilja ej lura någon. Om ni vill gifva er, så skrif till oss, men vänta icke, att vi skola kunna gifva bort er på några dagar, vi skola dock göra det så fort som möjligt. Vänta icke hvarje månad en packe bref från oss, eller tänk inte att vi förgäfvos befordra edra bref till personer, med hvilka ni önskar korrespondera.

Ni är blott medlem af vår giftermålsbyrå, om ni vill läsa vår tidning, och sålunda bör ni abonnera på densamma.

Då ni träffat ert val, så meddela oss det, så att vi ej vidare behöfva sända er lefnadsbeskrifning etc. till flere personer. Om ni vill sända oss er fotografi, så gör det; skicka den vanliga storleken.

Diskretion är för oss en hederssak. Vi fordra inga vidare afgifter än de här nämnda för herrar dollars 5, för damer dollars 2:50; vilkor: kontant i förskott; på löften inlåta vi oss ej.

Den materialistiska riktning, som ger sig tillkänna i dessa sista rader, bekräftas af många andra notiser i »Amor». Herr redaktören är beredd att dela sin framskjutna ställning med andra, så vida de äro i stånd att betala. I brevlådan tillkännager han, »att tidningen icke utgifves af en enskild person, utan af ett bolag, i hvilket hvem som helst kan ingå. Andelen kostar 100 dollars. Aflägg besök hos oss.» Och strax under står en tydlig vink för dem, som lyckligt inlupit i äkteuskapshammen. Till Milwaukee skrifer Chicagomannen: »Det gläder oss ofantligt, att ni gjort ett så godt parti; vi hoppas, att ni äfven kommer inbjuda redaktören.» Att se en representant för Amor-bolaget vid bröllopsgästabudet skulle allt vara ett nöje af tvifvelaktigt art.

Blåddrar man genom »Amors» nummer, skall man finna, att anbudet ej äro så särdeles lysande. Goda borgerliga existenser söka hvarandra — det är ingen synnerlig lockelse för hemgiftsjägaren eller den adelshungriga flickan. Därför förekommer alltid i »Amor» dessutom den notisen, att härnäst »några annonser från utländska furstar och grefvar» skola inflyta. Om nu inte dessa herrar endast bodde i månen, oåtkomliga för Chicago-Amors pilar. Egenomligt beröras vi européer vidare af den amerikanska metoden att i annonserna äfven uppge »värdet». Till och med damerna försmå ej att utsätta, hur mycket de »väga», särskildt ofta sker detta i de på engelska skrifna annonserna och bredvid »blue» eller »dark eyes» och »fair complexion» figurera som lockbete för giftastlystna siffrorna hundratjugufemtusen eller hundrafemtusen dollars etc.

»Amor» utgår i omkring 35,000 exemplar, en siffra, som talar för att det äfven på andra sidan Atlanten finnas många enfaldiga människor. Den, som prompt vill bli af med sina pengar, kan nog ganska förtroendefullt vända sig till »Amor»!

Sen till, att *Idun* och *Iduns Modetidning* finnas hos alla edra bekanta!

Den vackraste.

Skiss af *Mathilda Langlet*.

(Efter en främmande idé.)

(Slut fr. föreg. n.r.)

I den nya omgifningen var man ej så skoningsam eller så grannlaga. Hviskningar nådde henne, dunkla antydningar, beställsamma rykten. »Hur kunde en så vacker karl välja en så ful hustru? Åh, hon var ju rik. Nå, det förklarar saken! Stackars karl! Han, så vacker och så angenäm, kunde väl fått en flicka, som varit både rik och vacker.» Ingen sade henne det rent ut, men dock fick hon ganska snart klart för sig, att just hans skönhet gjorde hennes fulhet ännu mera märkbar, och denna yttre skönhet, som alla så mycket fäste sig vid, blef henne nästan förhatlig. Hon märkte, huru så mången, som ej förr sett dem tillsammans, kastade jämförande, undrande blickar på honom och henne, och hon knöt händerna i vanmäktig vrede. Hon förstod så väl, hvad dessa ögonkast betydde, hon, som aldrig förr gifvit akt på något sådant.

Det fanns också goda själar, som visade henne vänlighet, men denna smakade för mycket af medömkan, eller tycktes henne göra det, och pinade henne nästan ändå mera.

Somliga vänliga och rättänkande människor sade till hvarandra: »Kanske är hon spirituellt och älskvärd — man glömmar då, att hon är ful — låtom oss se.» Men hon var hvarken det ena eller andra. Hon hade blifvit misstänksam, ordkarg, vresig — det glada, okonstlade, lifliga försvann — älskvärdheten var borta. Hon märkte det själf och försökte vara annorlunda, försökte att bredvid den sköne, angenäme mannen också göra sig bemärkt, och hon blef öfverspänt glad, högljudd, bråkig, så att mannen förundrad och ogillande betraktade henne.

Det blef värre och värre. Gossen, hvars skönhet förr så hjärtligt glädde henne, blef henne nu nästan motbjudande. Hon måste göra våld på sig för att inte stöta bort honom, och en gång, när han kom för att smeka henne, vände hon sig ifrån honom, liksom tillfälligt. Gossen såg förundrad på fadern. Denne tog hans hand och sade: »Mamma är sjuk; vi skola låta henne vara i fred.» Han sade ingenting mera, men hans min var hård och mörk, när han gick bort med barnets hand i sin.

Hon satte sig och tänkte. Hur hade det blifvit så? Var det hennes fel, att hon blifvit så ful? Var det hennes fel, att han valt henne och lockat henne med kärleksfulla ord? Hon var icke någon stilla och blid natur; hennes hjärta klappade våldsamt; hennes känslor läto ej stänga sig af skrankor. Ingen hade förr talat om, att hon var så afskräckande ful — ingen hade tänkt därpå, förrän han kom, han, den bildsköne mannen. Icke förrän bredvid hans skönhet hade hennes fulhet blifvit så märkbar, så i ögonen fallande. Något liknande hat mot denne man vägnade i hennes själ, stannade och växte, växte. Det blef förfärligt. Voro de allena, tänkte hon, att han jämförde henne med sin änglsköna gosse; ibland främmande trodde hon, att han jämförde henne med hvarje annan kvinna. Voro de i sällskap med vackra kvinnor, studerade hon med pinsam noggrannhet hvarje drag, hvarje min i hans och deras ansikte och led obeskrifliga kval.

Mannens lynne fördyrades. Förgäfvos sökte han vinna hennes förtroende. Hon

blygdes att bekänna sin svaghet och dolde sin smärta under likgiltighetens mask. Sårad drog han sig tillbaka. Hon ville vara ensam — hon fick vara det.

Icke så barnet. Han kunde ej glömma, huru modern varit allt för honom, han förstod ej hennes likgiltighet. Han trodde, att hon var sjuk eller »ledsen», och han var outtröttlig i sina bemödanden att återvinna den kärlek han dunkelt anade nära att förloras.

Våren kom, dagarna blefvo ljusare, men i hennes själ ljusnade det icke. Narcisser och syrener blommade omkring villan, där hon bodde — hon märkte det knappt. Ensam vankade hon omkring i den vackra trädgården, ensam med sitt plågade hjärta och sina dystra tankar.

Så kom hon en dag till häcken, bakom hvilken hennes gosse lekte i sandhögen med en jämnårig kamrat. Hon tvärstannade vid de ord hon hörde de små växla.

»Ja, din pappa är vacker,» sade den främmande gossen, »men din mamma är vådligt ful.»

Hon stod som slagen af åskan. Till och med barnen...

Men då hände något, som hon aldrig väntat.

Hennes gosse rusade upp, grep den andre och började efter bästa förmåga bearbeta honom med knytnäfvarna.

»År min mamma ful?» skrek han. »Skäms du inte. Min mamma är vacker, den allra vackraste. Det säger pappa också. Mamma är den vackraste, för hon är den snällaste, säger han. Min — mamma — är — den vackraste — hör du?»

Och han ordentligt bultade in de sista orden i kamratens hufvud.

»Säg på stund, att min mamma är den vackraste.»

Och så hamrade de små knytnäfvarne åter på offret.

»Aj! Aj! Lufva mig inte,» skrek den andre! »Ja, din mamma är den vackraste. Aj. Släpp mig nu!»

Modren stod där, upprörd, skakad i hjärtats innersta gömmer. Det var som en uppenbarelse, detta.

O, huru dåraktig hon varit! Af fåfånga, af usel afundsjuka öfver andras beundrade fördelar hade hon nära nog offrat sina kärastes hjärtan. Och dessa — huru trofasta hade de ej varit. De hade bevarat sin kärlek till henne, trots hennes ovänlighet, hennes köld och bitterhet — och hon... Hon hade vänt sitt hjärta ifrån dem, fastän de så ömt älskat henne. Hvilka rika skatter hade hon ej skjutit ifrån sig. Men gudskelof, ännu var det ej för sent att återvinna dem.

Blixtnabbt jagade dessa tankar och känslor genom hennes hufvud, genom hela hennes varelse. Och så störtade hon fram till sin gosse, kastade sig ned bredvid honom, drog honom till sig, omfamnade och kysste honom i stormande fröjd, och så började hon gråta, som om hjärtat ville brista.

Gossen såg på henne, först glad, sedan ytterligt förundrad. Men så gick det upp ett ljus för honom.

»Var inte ledsen, mamma,» sade han, »jag gaf honom duktigt med stryk för det.»

Och med ännu tårade ögon, med hjärtat bäfvande af glädje, gick hon därifrån med sin hand i barnets, denna lilla hand, som nu, det hade hon fast beslutat, skulle leda henne tillbaka till lycka och lugn, till hennes makes varma och trogna hjärta.

Från Iduns läsekrets.

Din nästas rygg.

Meningen med dessa rader är att i första rummet få säga ett tack till »— den», som pekat på »Ordets ansvar», och framhålla med ett exempel, hur litet lättsinnet och tanklösheten fästa sig vid »ansvaret».

En tid stod det hvarje dag i några tidningar: »Ha alltid trapporna upplysta», »Begagna alltid tilltalsordet ni», o. s. v. Det har många gånger gifvit mig anledning önska, att alla tidningar hvarje dag skulle med fetstil upprepa:

Låt bli din nästas rygg!

Ty mot den är det som lönnmördaren strafflöst mättar med spetsen af sin förgiftade dolk, så fort tillfälle gifves, och mången känner ingen läckrare spis än att äta af sin nästas rykte. Alla ha vi glömt, hvad vi en gång kunde utantill: »Att tänka och tala väl om vår nästa, dess fel och svagheter överskylla, dess goda namn och rykte försvara och allting till det bästa uttyda...»

»— den» har visserligen rätt i, att de mildaste kvinnor icke alltid kunna undantagas från en elak eller tanklös pratsjuka, som syns förneka hjärtats bildning; men hela skulden böra de dock ej bära, ty vi kunna ej med bästa vilja frikalla den andra hälften af människosläktet för samma lyte. Och som desse anses trovärdigare, göra de mähända ännu mera ondt genom det öfvermod och tvärsäkerhet, hvarmed de kolporterar sitt »vetande», som mindre ofta får det föraktliga epitetet — kärningprat.

Själf hörde jag en gång en ung man i ett sällskap af 16 personer utropa: »Nä, mitt herrskap har ni hört den sista skandalen?» Och så uppgaf han namn på sina offer. Icke jag, och ingen annan heller, steg upp för att ge honom en örfil. Man hörde blott det vanliga mumlet, som dog bort i hviskningar: »Åh — verkligen — hm hm,» o. s. v. Andra dagen var »nyheten» bekant för minst 32 personer, och så multiplicerades talet dag efter dag, till dess opinionen hade sitt dråp färdigt. Och denna grymhet endast för att få säga en »rolig» elakhet! Öfren hade ingen aning om sin ryktbarhet, men finga den slutligen af en ärlig vän.

Följderna blefvo hvarken få eller små. Sådana sår bli aldrig fullkomligt läkta. Våra älskvärda medmänniskor sörja för att de hållas öppna. Jag påminner mig just en farisä, som vid detta tillfälle var närvarande, en af dessa, som »tacka Gud, att de ej äro lika andra människor». Genast hade han till hands en »lök att lägga på laxen» och påbjöd sin lilla snälla, men kanske något enfaldiga fru att vid den nära stundande julen, vid afsändandet af korten, utsluta en medlem af familjen, en olycka som han trodde skulle förkrossa! Straffdomen utfördes också. Egentligen borde en så plump ogrannlaghet icke väcka annat än löje — men det blef ej så; den träffade personer af fin och ömtålig natur. Man skall säga, att det var en tölp, men han hade fint kläde i fracken och band i knapphållet som bevis på — sin ridderlighet.

Några äldre damer togo vid samma tillfälle med värma de frånvarandes parti, hvilket sanningsenligt och rättvisligen måste erkännas, då just denna kategori i olika fall icke brukar skonas, utan får bära hela ansvaret och skulden.

Låt oss antaga, att den skvallersjuka till och med tror det vara sanning hvad han kolporterar, så är det dock alltid brott mot sedlighetens bud, som förbjuder oss att förråda, baktala och illa berykta vår nästa. Alla bud äro inför Gud lika heliga och det ättonde ej mindre än de föregående eller efterföljande. Men liksom genom en tyst öfverenskommelse tyckas, med undantag af femte och sjunde budet, de åtta öfriga vara aldeles straffria. Aldrig hör man någon förföljas för deras öfverträdelse. Hvadan?

Belackaren vet med sig själf, att han ej skulle våga i vittens närvaro säga till den förtalade, hvad han säger om honom. Lagens 16 kap. 7 § är kanske hindret; därför väljer han ryggen, som utan näpst kan antastas.

Men kära välsignade människor, låtom oss städse minnas, att vi alla äro fabricerade af samma lera — som nog ej var så alldeles felfri. Hvarje människa har sin goda sida, och vanligtvis äro de goda flere än de dåliga. Låt oss komma öfverens om att företrädesvis fästa oss vid de förra, som vi med heder kunna föra ut i marknaden. Låt oss minnas, hur Shakespeare klagar: »Det onda

människan gör ristas i stål — det goda i sand.» Så är det än i dag!

Om vi med grannlaghet och ömhet kunna hejda den stapplande eller hjälpa upp den fallne på denna slippriga lefnadsbana, där vi själfva, våra barn och barnbarn måste vandra vägen ut och ingen af oss vet, hvar »stötstenen» ligger dold, hvem som skadelös skall gå den förbi eller falla, så måste vi väl hålla samman som bröder och systrar.

Mätte ni nu förlåta den gamle, snart ättioårige gubben, som smugit sig in i »er egen tidning». Han lofvar att aldrig komma åter, blott ni denna gång öfverse med

Morbror Erik.

För patience-amatörer.

Advokaten.

2:ne lekar.

Börjar med ess och slutar med kung samt går i färg.

1) 4 kort utläggas i fyra rader, lämnas så ett tomrum, och åter 4 kort i fyra rader utläggas, så att det blifver 16 kort på hvar sida.

2) De sista korten i de åtta raderna läggas på hvarandra i fallande, oberoende af färg; det är dock alltid bäst att få i färg.

3) När det öfversta af de korten, som hållas i hand, ej passa till esshögarne eller till det sista kortet i de åtta raderna, lägges en talong, hvars öfversta kort får användas. Blifver någon rad tom, fylles den med ett kort från talongen eller med det sista kortet i någon af de åtta raderna. Så att på essen får i stigande och i färg läggas: det sista kortet i någon af de åtta raderna samt det öfversta kortet i talongen.

Ur notisboken.

Drottningen, som för närvarande vistas i Neuwied, fick den 9 d:s emottaga besök af storhertiginnan af Baden, hvar kronprinsessas moder. Den 11 återvände storhertiginnan till Karlsruhe.

Svenskor på studiefärd. De bekanta artisterna fröknarna Ellen Jolin och Ottlilia Adelborg ha begifvit sig till London i och för konststudier. Fröken Jolin lär komma att vistas en tid i universitetsstaden Oxford, och man torde få motse några bilder från denna sköna stad. De bekanta främjarne af svensk hemslojd och konstindustri, fröknarna Giöbel och Hübner, vistas ock för närvarande i den engelska hufvudstaden.

Stor lustbarhet och Tornej widh RESIDENTZ Stadhen STOCKHOLM uppå Ladugårdz gårdet IN MAJJO A. D. 1894» är titeln på det nu från kungliga tryckeriet utlämnade ytterst läckert utstyrda programmet för torneringen i hippodromen å Ladugårdsgårde, genom hvilket man får en klar och liffull föreställning om det storartade skådespel, som kommer att erbjudas stockholmarna i den nybyggda jättecircus.

Första afdelningen af programmet upptager olympiska spel med längdsprång, spjutkastning, löpande, diskuskastning och brotning. Efter de olympiska spelen följer kappkörning, hvari trenne fyrspända charer deltaga. En ännu praktfullare anblick kommer programmets andra afdelning, framställande tornerspel och karusell under Erik XIV:s tid, att erbjuda. Ett hundra sjuttio personer till häst och till fots, ädla damer, kända ridare, konung Erik själf och hans bröder med lifvakt o. s. v. deltaga. Därpå följer engelsk räfvakt, hvari deltaga femtio damer och herrar till bäst samt en mängd lysande ekipage m. m. Till sist en stor effektiv strid mellan fransmän och araber, framställande intagandet af ett arabiskt fäste. I striden deltaga ej mindre än 200 man.

Det stilfulla programmet bildar ett litet elegant häfte, på framsidan prydt af en sköld med svenska vapnet i gult och blått jämte ornament samt på baksidan med sammanflätade lagerkransar jämte Svea- och Göta-vapnen.

Den första föreställningen i hippodromen är afsedd att försiggå i dag fredag.

»**Gamlestadens väfnader**» är en rubrik, som våra läsarinor numera återfinna i annonsafdelningen, och vid hvilken vi fästa deras uppmärksamhet. Gamlestadens tillverkningar ha för sin styrka och godhet tillvunnit sig det amplaste erkännande, till och med långt utom Sveriges gränser, och anse vi oss därför kunna rekommendera dem hos alla svenska husmödrar. Det är ock att märka, att Gamlestadens väfnader äro »klisterfria», d. v. s. sakna all slags värdelös appretur, som blott är till för att låta varan synas bättre än den i verkligheten är. Det välförtjänta förtroende, det stora etablissementet förvärfvat, är ock i ständigt växande och har just nyligen föranlett fabrikenas ytterligare tillbyggnad och utvidgning.

Hulda Lundins slöjdkurs. Afslutning ägde sistlidne måndag rum vid fröken Hulda Lundins slöjdkurs härstädes för utbildande af handarbetslärarinor. I kursen hafva 46 elever deltagit. Nästa kurs börjar den 6 nästkommande september.

Huslig ekonomi och praktisk matlagning. Den lärarinnekurs, som i dessa ånner vid Ateneum för flickor i Stockholm pågått denna termin, afslutades den 9 och 10 dennes. Första dagen hölls teoretisk examen, hvarefter lärarinneeleverna finga hålla en proffektion hvardera med lärjungarne i högsta klassen vid läroverket. Andra dagen skedde uppvisning i praktisk matlagning och i sammanhang därmed stående sysslor. Lektionernas grundlighet samt de snabba och med säkerhet afgifna svaren visade, att arbetet bedrivits med skicklighet och allvar.

De, som genomgått lärarinnekursen och nu erhöllo betyg, voro: Anna Biberg, Berta von Fieandt, Hanna Sällén och Elin Rosén. De ha hvarje skoldag under terminen varit sysselsatta vid läroverket minst 6 timmar förutom hemarbete. Stor vikt har lagts uppå att bibringa dem en praktisk utbildning, afsedd för så väl folkskolan som högre flickskolan.

Teater och musik.

Kungl. Operan. Den gångna veckans stora evenément på teaterområdet har varit fru Anna Petersson-Norries debut å operascenen, hvilken af lätt insedda skäl motsetts och mottagits med mindre vanligt intresse. Den frade konstnärinnans första rangs position inom det fack, hon hittills öfvat — operettens — har länge varit oomtvistad, och publikens tilltro, att hennes utsökta sceniska och musikaliska konst skulle äga betingelser att äfven inom en fordringsfullare ram göra ypperlig verkan, blef på ett glänsande sätt motsvarad. Premiären förliden fredag var för den charmanta gästens vidkommande en obetingad succés: den strålande apparitionen, så särskildt lämpad för den antika dräkten, det delikata musikföredraget, det intelligenta spelet och en fulländad plastisk förenade sig att göra den förföriska Frynes seger lika fullständig utanför rampen, som den enligt legenden framställes vara det bland de skönhetsdyrkande hellenerna på scenen.

Mindre afgjord var den framgång det nya musikverket i sin helhet rönt. *Saint Saëns'* musik är visserligen intressant och spirituellt, men af den flytande melodigifning, som skulle göra den populär och hvilken man minst i opera-comique vill sakna, finnes allt för litet. Det hela verkar något torrt och reflekteradt; instrumenteringen är dock glänsande som alltid hos denne djupt musiklärde mästare. Några pärlor af melodisk fågring framstå också med solitärens ökade glans mot den något tunna väfnaden. I all synnerhet utgör åkallelsen till Afrodite i början af andra akten en sådan glanspunkt, liksom den andra akten i sin helhet höjer sig öfver den första.

Näst Frynes representant fästes uppmärksamheten vid den narraktige och girige Dikefilos' framställare, och hr Brag nedlade, hvad maskering och spel angår, mycken förtjänst om denna roll; den musikaliska prestationen var vida svagare. I detta senare afseende däremot framstod naturligtvis hr Ödmann som Nikias, den sköna Frynes lycklige giljare, och äfven aktionen var af god verkan. Mindre roller utföras rätt förtjänstfullt af fröken Frödin och hrr Johanson och Henrikson.

Som utfyllnad på programmet gafs ett balettdivertissement »I Ungern» till musik af *Berlios* och *Brahms*.

Sjukhusinteriörer.

Skisserade af Wilma Lindhé.

(Forts.)

Jungfru Bemer — sömmerskan som tagit fosfor! Skulle de inte känna henne, om hvilken det tusslats och tasslats i alla vrår!

»Där! Där!» upplyste mer än en, medan alla undrade öfver, att en så fin fru kunde besöka »en tocken».

»Hur mår Sophie nu?»

Den sjuka låg med slutna ögon och sammanbitna tänder, utan att svara.

Den unga frun satte sig bredvid henne och smekte hennes afmagrade händer utan tanke på, att hon var föremål för allmän undran och uppmärksamhet.

Tår efter tår droppade från den olyckligas ögon. »Hvarför lät man mig inte dö?» snyftade hon krampaktigt — »är man då tvungen att leva, när man inte vill.»

»Ja — Gud, som ger lifvet, har ensam rätt att taga det.»

»Men det är hård! O, om jag fått dö! Och nu bättras jag! Göra om det kan jag inte — och sedan?»

»Tänk inte på det nu. Min man och jag ha talats vid och tänkt ut det så bra. Blif nu bara snart frisk och håll modet uppe.»

Den unga fruns blickar föllo i detsamma på bädden bredvid, hvarifrån tvänne mörka, feberaktigt glänsande ögon blickade henne till mötes.

Dessa ögon hade hon sett förut — men hvar? Hon kunde ej erinra sig det, och det såg ut, som om den sjuka äfven letat i sitt minne.

Det stod blommor på bordet — en liten buket från blomstermissionen — och därbredvid några böcker. Den spetskantade nattröjan med sin nervikta krage, de hvita, barnlikt små händerna, det glänsande slätkammade håret och den finlemmade gestalten, allt talade om att hennes smak, vanor och fordringar på lifvet betydligt skilde sig från hennes olycksramraters.

Hvad som äfven syntes vid första ögonkastet var att hon var en af dem, som ej kunna slå sig fram i världen.

»Ligger fröken här?»

Nu mindes den unga frun fullkomligt, att hon sett den sjuka för ett par år sedan vid en liten badort, där hon läst med två minderåriga barn i en familj, som bodde på platsen året om.

»Är det inte fru Holt?»

»Jo visst! — Och nu minns jag fröken mycket väl, fröken var klen redan då!»

»Ja — och klenare blef jag därute. Skärgården är nog härlig om sommaren, men jag trodde aldrig vintern skulle få ett slut! Jag bara frös och frös, och de andra som voro starka, friska och vana vid luften, gjorde narr af mig. Det var en svår tid — *men sommaren!*»

Det drog ett skimmer af lycka öfver det tårda ansiktet, med dess rörande uttryck af godhet och hjälplöshet.

Det var som hade en taffa rullats upp, medan fru Holt erinrade sig dag för dag af denna sommar, då hon firat sin smekmånad ute vid hafsbrynet.

Den unga flickan hade alltid gått ensam, aldrig med den andra ungdomen, som fann henne för gammal — hon var nämligen öfver tjugo år.

För ömtålig och alivarlig var hon väl också för deras lekar, men säkerligen hade det gjort henne ondt mer än en gång att se sig så alldeles förbisedd och utesluten.

Fru Holt mindes, hur glad och tacksam hon förefallit, då någon tilltalat henne, och förebrådde sig att ej ha gjort det oftare. »Hvarför ger man ej all den vänlighet man kan? Hvarför gör man alltid för litet här i världen?» frågade hon sig ångerfullt.

Under sommarens lopp hade det kommit en ung studerande ut till badorten — blek, klen och öfveransträngd efter sin examen.

Till den gröna ungdomen kunde han ej sluta sig, och någon världsman och sällskapsbroder syntes väl af det tafatta sättet att han ej var. Fattig var han däremot och gick som en enstöring bland klipporna, låg timtals i en båt, som han lät drifva efter behag, eller satt nere vid hafsstranden.

Hur det var möttes han och fröken Dahl på sina ensliga vandringar, och snart såg man dem tillsammans, oftast med hela fång af blommor i händerna, om hvilkas art och namn han gaf henne besked.

Alltid talade de lifligt och intresserad, eller läste han högt för henne nere vid strandbrädden.

Litet hvar började göra sig lustig öfver denne malätne Don Quijote som funnit en Dulcinea, hos hvilken ingen annan såg något tilldragande.

Fru Holt rodnade vid minnet af, huru äfven hon deltagit i gylket.

Hur väl förstod hon ej nu det lyckliga leendet vid minnet af denna tid. Hur väl fattade hon ej, hvad dessa båda ensamma haft att säga hvarandra om lifvets bitterhet, om försakelser, framtidshepp och om möjligheter, som aldrig kunde realiseras.

»Sitt ned lite!» bad den sjuka.

Ännu aldrig hade någon gjort henne ett besök, och det hade känts både smärtsamt och förödmjukande. Nu var det liksom en upprättelse inför de andra patienterna att en så fin dam satt vid hennes säng. Hennes ögon hängde fast, ej allenast vid den unga kvinnans älskliga ansikte, utan ännu mer vid hennes eleganta värdräkt, ty hon tyckte om det, som var vackert, och hade lidit så bittert af att behöfva vara torftigt och illa klädd.

»Och fröken stannade inte kvar därute längre än till hösten?» frågade fru Holt, som ej rätt visste hvad hon skulle säga.

»Jag kunde inte! Jag kände, att de inte tyckte om mig, och det är pinsamt. De ville ha mig bort, det förstod jag, och så sade jag själf upp — det ser ju bättre ut.»

Fru Holt tordes ej fråga, hur hon sedan haft det, ty hon gissade att det varit svårt nog.

»Jag blef erbjuden en plats,» fortsatte den sjuka, »och alla sade jag borde ta den — att jag inte hade rättighet att neka. Det var på en fyrklippa! Många barn, små rum, osund luft, fattigdom — och så den förfärliga ensamheten. Det är kanske därför Gud straffat mig — men jag kunde inte.»

»Hur länge har ni legat här?»

»Tre månader, men nu kommer jag upp snart, värken i sidan är mindre. Jag längtar att få ligga ofvanpå och komma fram till fönstren. Bara jag sluppe den där förfärliga dräkten!»

Hon pekade på konvalescenterna, som voro iförda den vanliga munderingen. Grof, mörkblå bomullsklädnad; som nästan aldrig passade till figuren, utan var antingen för lång, för kort eller för vid, och oftast sammanhållen om lifvet med en gammal näsduk eller schalet. »Det påminner om fångdräkter, tycker jag.»

»Ni kommer nog att se söt ut äfven i den.» Eit leende gled öfver de tårda dragen.

»Ni är så god! Nu minns jag er så väl! Ni mötte alltid er man nere vid ångbåten, och sedan sågo ni båda endast hvarandra.»

»Det var en lycklig sommar,» svarade fru Holt drömmande.

»Ja,» kom det sakta borta från sängen, »den lyckligaste i mitt lif — men nu hade jag nästan glömt det. Det är så länge sedan, och det har händt så mycket sedan dess.»

Fru Holts ögon gledo bort till en säng, framför hvilken en nyss utskrifven kvinna stod, medan fyra barn trängdes omkring henne och mannen med ett lyckligt leende på läpparne samlade ihop hennes tillhörigheter.

»Så gå vi då, Josephina — i Herrans namn.»

Hon nickade, medan tårarna stodo henne i ögonen.

»Du har väl tackat riktigt?» frågade han.

»Så godt jag kunnat! Ja, Johan lille,» fortsatte hon och böjde sig ner öfver yngsta gossen, »nu kommer mamma hem igen.»

»Och aldrig hit mera?»

»Det vill jag hoppas!»

»Jag har droska nedanför, Josephina du,» sade mannen med en viss stolthet.

»Och det skulle du göra för min skull. Nog kunde jag orkat den lilla biten.»

»Nej, ha vi aldrig varit herrskap förr, så nog ska' vi vara det i dag,» svarade han trohjärtadt.

Så gingo de! Han före med hennes packning, barnen efter med hvarsin småsak i handen och hon sist, hälsande till höger och vänster, medan glädjetårar hängde i hennes ögonfransar.

»Det måtte vara härligt att komma härifrån och till de sina igen,» sade fru Holt, vänd till fröken Dahl.

Denna låg med slutna ögon och svarade ej. »Jag trötter er kanske!»

»Ack nej! Jag är bara elak. Det gör mig alltid ondt att se lyckliga människor. Jag menar sådana, som äro afhållna eller ha de sina kvar i lifvet. För dem är det naturligtvis en lycka att komma härifrån — men för den som ingen har? Se på gumman där, hon är inte för glad.»

Öfversköterskan, en blek kvinna med fina, intelligenta drag, kom in i salen, iklädd en ljus bomullsklädnad, skyddad af ett snöhvitt förkläde. På det mörka håret låg en enkel hvit mössa och broschen, hvarmed halskragen var hopfästad, bar röda korssets märke.

Fru Holt reste sig ovillkorligt, så vördnadsvärd syntes henne denna kvinna, som offrade sitt lif, sina tankar, sin hela kraft för lidande likar.

»Jag skulle be de besökande aflägsna sig,» sade hon mildt. »Här kommer en ny patient.»

Karin såg på sin tomma bädd. Hon visste allt för väl, att det var hennes efterträderska som väntades.

Strax därpå var salen fri från besökande; men Karin stannade i korridoren för att säga ännu ett sista farväl åt några af barnen, för hvilka hon brukat berättat sagor, och hvilkas särskilda favorit hon var.

Där fanns nu endast lilla Hulda, som hade ägghvita, hvilket hon med stolthet berättade för hvar och en, som ville höra på, samt den ännu yngre Selma, som led af höftsjuka och med barnslig glädje visade sina kryckor, på hvilka hon för första gången praktiserat sig ut ur sjukrummet.

Att skiljas från dessa små var det svåraste af allt; men afskedet blef Karin lättare än hon

Vadstenaspetsar Regeringsgatan 22 **Vadstenaboden**
oljämfortigt största lager,
lika billigt som å tillverkningsorten.

Norrköpings bomullsväfnader
till fabrikspris.

Duktyger, Handdukar, Lärfter
i parti och minut.

C. M. Carling Regeringsg. 22 **Låga, bestämde pris.**

tänkt sig, ty just nu fick hon syn på en med lakan och filter öfvertäckt kropp. En kvinna som bars direkt från operationsbordet in i sjukealen hon lämnat.

Med ens kände hon en längtan att komma bort, komma undan, ut i friska luften!

Att så mycket lidande skulle finnas i världen? Gud vare lofvad att hon nu skulle slippa se det på nära håll!

Hennes skrumpna lemmar tycktes räta ut sig, och det var med en känsla af tacksamhet och befrielse hon lämnade det hem, som blifvit henne så kärt.

* * *

Fru Holt blef en flitig gäst på sjukhuset.

Sophie Berner, hvilken hennes första besök gällt, bättrades fortfarande, och allt som hon blef starkare, spirade kärleken till lifvet — som aldrig helt dör i ett människobro — likt en späd vårbrädd ur förtviflans bottenlösa mörker.

Glimtvis, och mot hennes vilja, trängde hoppet in i hennes hjärta, tills det blef bofast där och tanken på en framtid ej längre syntes henne omöjlig.

Det vårades alltmer, och så fort hon blef utskrifven, skulle hon bort från staden — bort från förnedring och elände till en aflägsen landtgård, där fru Holt skaffat henne plats.

Där — skild från allt som frestat och plägat henne — trodde hon sig om att kunna börja ett nytt lif, och det var om detta nya lif hon låg och drömde, medan det mörka förflutna allt mera trädde i bakgrunden.

Elin Dahl försämrades däremot, och enda möjligheten till räddning var en operation, hvars utgång var mer än tvifvelaktig.

Om allt detta visste hon ingenting, där hon låg, ännu mera tänd än förut, men med ett vackrare, gladare uttryck i sitt ansikte än någonsin under hälsans dagar.

Fru Holt kände nu hennes lefnadshistoria, dels från hennes egna läppar, dels från andras.

Fadern hade varit anställd i en större firma samt haft goda inkomster och lugna dagar, ända tills begäret att bli sin egen, göra stortartade spekulationer — liksom principalen — och anses rik som han blef honom öfvermåttigt och dref honom in i trassel och bekymmer, ur hvilka han ej kunde reda sig.

Därför kunde Elin med oblandad glädje se tillbaka på de första tio åren af sin lefnad, medan de följande varit en enda kedja af sorg, nöd, förödmjukelser och bitterhet.

Bortklemd och förkelad i hemmet, just för sin klena kroppskonstitution och sitt vecka sinne, fick hon sedan dubbelt svårt att utvärda fattigdom och umbärande.

Hon var endast tolf år, när det stora skeppsbrottet ägde rum, och om de kval som föregått det, visste hon ej mycket. Men faderns plötsliga försvinnande, hemmets upplösning, försäljningen af alla de vackra möblerna, människors halfförstärda prat, moderns sjukdom och död — allt detta hade varit den mörka outredda punkt, kring hvilken hennes tankar ständigt kretsat.

Barmhertiga människor hjälpte fram barnen — två flickor och en gosse — så godt sig göra lät; men deras uppfostran som varit påbörjad och ämnad att blifva den allra bästa, blef i stället helt knapphändig. Det gällde ju att så lite som möjligt ligga sina välgörare till last!

Gossen kom i snickarlära och därefter till Amerika, där han påstods ha det bra. Bref hade kommit de första åren, men nu lät han aldrig höra af sig.

Äldsta flickan stod i kappmagasin, i en landsortsstad, och hade ej mer än att hon nått och jämnt redde sig, och Elin, som ingenting orkade, fick lära så pass att hon kunde undervisa småbarn.

Strax efter konfirmationen tillträdde hon sin första plats; men ännu alltjämt satt något kvar af gamla minnen, fordringar och vanor från den tid, då hon varit föräldrars och syskons omhuldade älskling, skyddad för hvarje omild vind. Hon stannade aldrig länge på någon plats. Än var det ett, än ett annat, som ej var bra, och hon var i grunden ej omtyckt, ehuru hon fyllde sin plikt till det yttersta.

Glädje vill hvar och en finna, om ej hos sig själf så hos andra — helst hos dem man har i sitt bröd — och det låg ej allenast missnöje, utan något klagande, förebrående i hennes ögon, som var pinsamt att se. Det var som led hon af någon ofrivillig orätt, hvarom hennes blick ständigt påminde.

(Forts.)

Innehållsförteckning.

Kerstin Eisteldt; af M. (Med porträtt). — Skollöfskolonien; poem af Lotten von Kræmer. — Litet tulkunnighet för våra damer; af Också en liten pvenumerant. — Modest; från Champs-Elysées-Salongens öppnande, af Jane Gerhardt-Claine. — Där bortom; af Sigröd Elmblad. — Amerikansk giftermäissvindeln. — Den vackraste; skiss af Mathilda Langlet. (Forts. o. slut). — Från Iduns läsekrets: Din nästas rygg af Morbror Erik. — För patienceamatörer: Advokaten. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Sjukhusinteriörer; skisserade af Wilma Lindhé. (Forts.) — Tidsfördrif.

Sidsfördrif.

Redigeras af Sophie Linde.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

Jag är förstörare;
Jag krossar lif och lem;
Men äfven läkare:
Ty jag ock helar dem.
Jag fredligt budskap bär
På snabba vingars par;
Men som en afgrundshär
Jag äfven framåt far.
Jag hafvets käckle son
Förgör på blånad ban —
Jag honom frålsar från
En falsk, förrädisk Ran.
Af mörkrets makt man kan
Väl tro att sold jag får —
Och dock som ingen ann
I ljusets tjänst jag står.
Behöfs väl flere drag
Ut af min karaktär?
En Janusmask som jag,
Väl ingen annan bär.
Att räkna hvad jag ger,
Att blanda efter smak,
Är därför, som jag ser,
En öfverflödlig sak.

Hvad baby ofta får
För mycket njuta af;
Hvari helt visst man går
Från vagga och till graf;
Ett träd hvars krona bär
Symbol till mödans pris;
Hvarmed man nöjas lär,
Ifall man blott är vis;
Bland siffrors lilla trupp
En lång och smal figur;
Bland samma värda grupp

En krokig sorts flur;
Hvad brevets dufva bär
För ett oliveblad,
Som nog studenten lär
På stunden göra glad;
Ett ämne fästande;
Hvad sänkes ned i graf;
En sorts vägbrytare;
En läseriets slaf;
Hvad du nog säkert gör
Hos grannen ofta in,
Ifall densamma hör
Till vänskapskretsen din;
Hvaraf — om man så vill —
Hvar kruka lär bestå
(Såväl den som står still,
Som den som lärt att gå).
Ett vapen, som slår ned
Så Adams fallna släkt
Som Floras täcka led;
En häftig vindens fläkt;
Hvad Sigyns kärlek ren,
Som ej af smärtan dör,
Sitt hjärtas fallna vän
Försökte skydda för;
Ett tilltalsord, bekvämt;
Ett ord till firmabruk;
Hvad man ej kan, bestämdt,
Om man sig känner sjuk;
Hvad du i bardomsda'r
Nog ansåg lifvet för;
Hvad önskar litet hvar
Att blifva få. — Hvad bör
Du sätta blott till Gud;
Ett namn på luft, som har
Ett rätt eteriskt ljud;
Sist finns ett rydmätt kvar.

L—a.

Aritmogryf.

Begynnelsebokstäfverna bilda namnet på en stor skald; slutbokstäfverna bilda namnet på ett af hans förmästa verk.

De fem orden beteckna: 1) stad i Belgien, 2) ett djur, 3) term, lånad från fäktkonsten, 4) troshjälte, 5) flod i Spanien.

6	3	7	4
2	10	11	1
4	3	12	8
5	13	8	8
3	14	12	9

Erna.

Mosaik.

Begynnelsebokstäfverna bilda namnet på en värblomma.

- 1) På sol och sippor kan du bjuda,
Men ock på snufva, storm och skur.
- 2) När först du hör dess stämma ljuda,
Du gärna gör med den en tur.
- 3) En liten tingest, rund och fager,
Men af naturen rätt pikant.
- 4) Hvad lillan alltid gärna tager,
Som gåfva af sin snälla tant.
- 5) Hvad du bör vara mot de svaga,
Och emot dem, som lida brist.
- 6) Så något sött, som plär behaga,
Jag bjuder dig till allra sist.

S. L.

Ifyllningsgåta.

0				0
	0		0	
		0		
			0	
	0			0
0				0

De med nollor angifna diagonalerna beteckna, lästa uppifrån och nedåt, två städer i Danmark. Orden i de vågräta raderna äro: 1) folkstam i Afrika, 2) skandinavisk udde, 3) ett fiskredskap, 4) berömd svensk artilleriofficer, 5) ett slags monument, 6) landområde i Förenta staterna, 7) norskt kvinnonamn.

Erik.

Lösningar.

Logogryfen: Vollakorset; salt, rosett, tak, tal, sko, kors, skrat, ko, eko, Tora, rak, svar, ros (beröm), Trosa, katt, skal, sotare, Loka, al, ek, ar, Rosa, vak, takt, Lot, Kreta, valk, tre, oro, svek, Loke, skatter, last, ask, Eva, leka, trast, tolk, Tor, eka, kal, lots, akt, slakt, klar, orsak.

Ifyllningsgåtan: 1) Ko'eran, 2) anatomi, 3) Thisted, 4) teologi, 5) enkeman, 6) godståg, 7) apanage, 8) telefon. Kattegat — Nidlingen.

Charaden: Ungkarlslif.

Geografiska aritmogryfen: 1) Bornholm, 2) Ekbatana, 3) Rickmond, 4) Labrador, 5) Iravaddi, 6) Novgorod. Berlin — Madrid.

Bokstafsgåtan: 1) Cherub, 2) linne, 3) Andersson, 4) erg, 6) Sigbrit, 6) lineal, 7) Uri, 8) nöd, 9) döden, 10) Inge, 11) neger. Claës Lundin — Bengt Lidner.

HULTMANS Cacao & Chocolad

rekommenderas som den bästa och vitsordas på det varmaste af professorerna hrr Joh. Lang, Seved Ribbing, Nils O:son Gadde, C. J. Ask samt doktor Olof Moberg.